

Домилівська Ю. Д., студентка другого курсу;
Науковий керівник: к.
пед. н. Смолянук Н. М.
Харківський національний університет імені Г. С. Сковороди

ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ВЧИТЕЛЕМ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ.

Реформування традиційної системи навчання, застосування інноваційних педагогічних технологій та впровадження новітніх форм і методів роботи стало запорукою успішного навчання сучасних дітей. Процес трансформації освіти неможливий без якісної професійної підготовки педагога. Вчителі Нової української школи (далі НУШ) мають бути зі сформованими особистісними якостями, активні, спроможні реалізовувати творчий потенціал, застосовувати інноваційні технології та методи роботи з дітьми, створювати умови для розвитку їхніх інтересів, здібностей та вподобань [2].

Аналіз основних досліджень і публікацій, що присвячені цій проблемі, свідчить про інтерес до неї багатьох науковців. Це питання було в центрі уваги таких науковців, як В. І. Андреев, І. П. Підласий, К. К. Колін, В. В. Шапкін, В. Д. Симоненко, В. А. Сластенін та інші. В основі педагогічних інновацій лежать два ключові підходи:

- Особистісно-орієнтований підхід має на увазі орієнтування освітнього процесу на особистість кожного учня. Сучасна педагогіка повинна враховувати унікальний досвід і характер кожного учня, розвивати його індивідуальність і таланти. Реалізація цього підходу включає в себе опору на принципи вибору (учні можуть вибирати напрямки, якими вони хочуть займатися), довіри (відсутність авторитарного тиску з боку викладачів), творчості і успіху, суб'єктивності, індивідуальності;

- компетентнісний підхід – один з головних аспектів НУШ. Він акцентує увагу на результаті навчання, при цьому результат – це не сукупність знань, а комплекс умінь, здатність учня вирішувати проблеми, конфлікти, діяти в різних ситуаціях [1].

Уточнимо, що під підходом у навчанні слід розуміти базовий принцип, сукупність вимог і цілей, який є основою для нових технологій. Вимога сучасної освіти полягає не в тому, щоб дати учням якомога більший обсяг знань, а в тому, щоб навчити їх вчитися самостійно, не тільки знати, а й уміти оперувати отриманою інформацією [4]. У процесі професійної діяльності педагогів НУШ перевага надається особистісно орієнтованим, активним та інтерактивним методам і формам організації навчального процесу [3].

Не так важливо, скільки учень знає. Більш важливо його вміння реагувати на зміни, проявляти гнучкість, керувати емоціями і вміти вибрати потрібну інформацію. Ця інновація вимагає кардинального перегляду системи освіти, реформування принципів оцінювання та організації навчання. Ґрунтуючись на цих підходах, педагоги і методисти розробляють інноваційні педагогічні технології - сукупності методик, способів і методів передачі знань і оцінювання, які впроваджуються в освітній процес [4],[5]. Від того, наскільки вчитель ознайомлений з інноваційними технологіями та як застосовує їх - залежатиме рівень оволодіння ключовими компетентностями учнів.

Отже, з вище наведеного можна зробити висновок, що підготовка майбутнього вчителя початкових класів передбачає обов'язкове ознайомлення з інноваційними педагогічними технологіями, новітніми формами та методами роботи; уміння та бажання вчитися, не зупинятись на досягнутому, завжди прагнути до новизни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Інноваційні підходи в сучасній освіті.-Режим доступу: <https://mkderbent.ru/vvedenie-tema-innovacionnye-tehnologii-v-pedagogicheskom.html>
2. Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова.-Режим доступу: <http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/24000/1/Sherudylo%20A.%20V..pdf>

3. Особистісно орієнтоване навчання.-Режим доступу: https://pidru4niki.com/14810405/pedagogika/osobistisno_oryentovane_navchannya

4. Козенков Д. Є. Інноваційний розвиток та людський потенціал: оцінка та стимулювання / Д. Козенков, В. Вашкелєвич, К. Солошенко, Е. Якубова / Під ред. К. Ф. Ковальчука – Дніпропетровськ : Системні технології, 2004. – 157 с.

5. Шапран О. І. Система інноваційної підготовки майбутнього вчителя в умовах навчально-наукових-педагогічних комплексів: монографія / О. І. Шапран. – Переяслав-Хмельницький: Вид-во С. В. Карпук, 2008. – 285 с.

Дубровська Б.І., студентка ПОСП-1;
Науковий керівник:
к. пед. н., доц. **Лавренова М.В.**
Мукачівський державний університет

РОЛЬ СІМ'Ї В СОЦІАЛІЗАЦІЇ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА

Соціалізація – процес засвоєння і активного відтворення людиною соціального досвіду, оволодіння навичками практичної і теоретичної діяльності, перетворення реально існуючих відносин [1]. Сім'я як первинний осередок суспільства є ключовою ланкою в процесі соціалізації особистості. Сімейний дохід, соціальний стан, освіта, рід занять батьків – в значній мірі визначають життєвий шлях дитини. Крім виховної функції, яку здійснюють батьки, на його соціалізацію впливає внутрішньо-сімейна атмосфера, причому ефект цього впливу накопичується з віком. Сім'я для молодшого школяра – перший і основний фактор соціалізації. Проблемі соціального впливу сім'ї на дитину присвячені дослідження Є. Арнаутової, В. Бойко, І. Гребенкова, Л. Загік, В. Іванової, В. Котирло, З. Матейчек, Т. Репіної, О. Савченко, Н. Стародубової, Г. Хоментаскас та інші.

Агентами соціалізації виступають люди і соціальні інститути, включені в цей процес, – батьки, однолітки, вчителі, представники церкви, телебачення та інші ЗМІ. Хоча всі вони можуть мати на дитину великий вплив, сім'я, як правило, є найбільш значущою частиною світу дитини. З цієї причини вона зазвичай розглядається як первинний і найбільш потужний агент соціалізації, який грає ключову роль у формуванні особистісних рис і мотивів; в керівництві соціальною поведінкою; в передачі цінностей, віри і норм, властивих даній культурі.

Дослідники виділяють наступні фактори соціалізації, що впливають на процес соціалізації особистості. А. Мудрик умовно розділив їх на чотири групи:

- мегафактори – світові планетарні процеси (екологічні, демографічні, економічні, військово-політичні), які надають вплив на життя всіх людей, отже, на цілі та зміст виховання;
- макрофактори – умови соціалізації всіх або дуже багатьох людей: космос, планета, світ в цілому, країна, суспільство, держава;
- мезофактори – етнос, тип населення, місто або село, в якому живе людина;
- мікрочинники – інститути соціалізації, з якими людина безпосередньо взаємодіє: сім'я, школа, суспільство однолітків, трудовий або військовий колектив [2].

Процес соціалізації дитини в сім'ї починається з перших місяців його життя. Сім'я – мікросередовище, що впливає на дитину, з віком цей вплив значною мірою слабшає, але ніколи не втрачається повністю. Помилки і прорахунки виховання в ранньому віці можуть виявитися непоправними і проявитися пізніше в асоціальній поведінці. Тому в суспільстві немає такого інституту, який міг би замінити сім'ю і її функції початкової соціалізації дітей. Процес соціалізації багатогранний і постійний, він відбувається поступово. Вплив сім'ї на формування особистості дитини набагато перевищує виховний вплив інших факторів. Тільки в сім'ї йде становлення певних якостей і психічних новоутворень особистості.

Сімейне виховання поєднує в собі цілеспрямовані дії батьків з об'єктивним стихійним впливом життєдіяльності сім'ї. До групи спеціальних виховних впливів відносяться